

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2009 / 11

Halál, hol a te fullánkod?

Kint szünni nem akaró zivatar tombol az éjszakai fenyőerdő felett. Szinte hátborzongató érzés kerülget az ódon vadászkastélyban. Valamelyik bajor király építette egyszer. Most már csak az erdész lakik benne néhány emberével.

Barátságosan befogadtak, amikor bőrig ázva bekopogtam. Bámulatot szobát kaptam – valóságos terem. Egy asszony tüzet rakott a nyitott kandallóban, aztán mindenki lefeküdt.

Egyedül engem kerül az álom. Csak találnék valami olvasnivalót! Fogom a gyertyát – villany nincs –, és körülnézek. A mennyezetről gipsz puttók mosolyognak. Címeres pajzs függ a falon. De nini! A márvány kandallópárkányon könyvecske fekszik. Ki hagyhatta itt? Kezembe veszem, leülök és olvasni kezdem.

Különös egy könyv. Valószínűleg orvos írta. Orvos, aki egy életen át harcolt a halál ellen. És itt most összes haragját és fájdalmát rázúdítja lelkéből a „mindenható halálra”.

Mosolyogni szeretnék a patetikus hangon. Valahogy nem tudok.

„Valóban – olvasom –, aki nyitott szemmel néz Halál Királyra, mérhetetlen iszonyatot hord magában... Igazi fejedelme minden élőknek... Csendben odaoson a fekhelyekhez – legyenek selyemből vagy szalmából –, félretolja a nyomorult orvost összes tapasztával, tűjével, gyógyítáival – egy ugrás – egy markolás – ó, már megint ő győzött ...”

Kint bömböl a szél. Az öreg épületben resecg valami. A ház fekete macskája keservesen nyávog. Lelki szemem előtt elvonulnak, akik itt laktak egykor. A bajor király – szinte hallom az

udvari élet lármáját: kacagás, tréfa, dámák és lakajok. Sürgő-forgó szolgálók, főtanácsosok! Hova lettek? Beomlott sírgödör maradt utánuk.

Jött a buzgó gyártulajdonos. Üvegháza munkát, kenyeret adott a környéknek. Ma fű női be a csendes udvart. Ő is elment. A fiatal orvos úgy látszik sokszor eredménytelenül tusakodott a halál ellen. Azért gyűlöli őt:

„... Ó, iszonyatos zsarnoka az életünknek, semmi fel nem tud tartóztatni! Te ezerszer álcáztott, te meggörnyesztő, csapdát állító, milyen nevet találjak s vágjak arcodba tehetetlen gyűlöletemben? Te alattomosan vigyorgó, lábujjhegyen lopakodó, milyen névvel nevezzelek, hogy vak és süket barátaimat, testvéreimet óvjam tőled? Te hazug áruló, te, senki nem képes megnevezni, mert ezer arcod van ... feléd menetel minden élet – a nagy, fekete végpont felé ...”

És most jön a lényeg. A következő sorok vastagon nyomtatott betűkkel állnak a könyvben: „Átkozott! Ha csupán *egy pont* lennél, befejezés, végleges és visszavonhatatlan ... De különös taktikád, hogy gúnyosan kérdéssé teszed önmagad, és csontvázad gerince vigyorgó *kérdőjelle* görbül: *Mi következik azután? ...*”

Odakint irtózatosszerű dörrenés. A vihar nyilván kidöntött egy hatalmas fenyőt. Riadtan felugrok. Nem! Ez kibírhatatlan!

Visszahajtom a borzalmas könyvet a kandalló párkányára. A sarokban hever a hátziskom. Remegő kézzel kiveszem oldalzsebéből kis Újtestamentumomat. Hol is találok az Igét a legyőzött halálról? Itt van! A János evangéliumban! Leülök és olvasom. „Jézus így szólt: *Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbenem, ha meghal is él. És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal ...*” A szél süvít, mintha a világ összes kétségét akarná kiüvöltetni. De szárnyaló győzelmi harsonaként zúg felette Jézus Krisztus szava: „Én vagyok az élet!”

Lobogva ég a kandalló tüze, lassan kellemes meleg árad szét a szobában. Csendes a kastély. Nekem azonban olyan érzésem van, mintha dübörgő csatatéren állnék, ahol két világ csap össze egymással.

W. B.

Özvegyek és árvák Atyja

Női csendeshéten vettem részt. Utána a közös reggelin, amire három sokgyermekes anyát hívott meg a szervező, megismerkedtem Szabinával és két legkisebb gyermekével. Beszélgetésünk folyamán az asszony elmondta megrendítő, ugyanakkor bátorító történetét.

„Öt évvel ezelőtt megállt egy rendőr az ajtónk előtt, és közölte, hogy a férjem meghalt. Úgy éreztem magam, mintha fejbe vágtak volna, fel sem tudtam fogni. Hiszen nem sokkal előtte búcsúztunk el egymástól, mielőtt munkába indult. És most halott lenne?

A gondolatok vadul kavarogtak az agyamban. Nem tudtam, mi most a rosszabb: egyrészt ott volt a fájdalom a szeretett társért, akivel 21 boldog esztendőt éltünk le. Örömben, bánatban egyek voltunk. Másrészt világos lett előttem, hogy mostantól kezdve egyedül kell hordanom a felelősséget tíz gyermekünkért. 20, 19, 17, 16, 14, 10, 8, 7 évesek voltak, és a két legfiatalabb, az ikrek 5.

Abban a pillanatban nem tudatosodott bennem a teljes mértéke annak, ami rám várt. Ezért ma igen hálás vagyok. Ugyancsak mély hálát érzek amiatt, hogy gyülekezetünk szilárd támaszt jelentett. A Herrnhuti Testvérgyülekezet különlegeségei közé tartozik, hogy temetéseken nem feketébe, hanem fehérbe öltöznek. A szín azt mutatja, hogy mint keresztyéneknek élő reménységünk van, és Jézusnál lenni a legszebb. Ezért a férjem koporsója is fehér volt, és én is fehér virágot választottam.

A sírhoz 19 éves fiamba karolva mentem, mögöttünk jött a többi gyermek és vagy 500 gyászoló. Pszichológusok talán azt mondanák, hogy sokk alatt voltam. De ha ma visszatekintek, úgy vélem, hogy az angyalok vezettek. Szabályszerűen azt éreztem, hogy az egész családot karjukon tartják. Hiszem, hogy hívő emberek imái vettek körül bennünket. Szívem mély békével telt meg. A temetés utáni megemlékezésen is képes voltam hálával fogadni a részvétnyilvánításokat.

Viszont nagy túlterhelések idején, vagy olyankor is, ha hosszabb időm jutott elgondolkodásra, időről időre hullámvölgybe kerültem érzelmileg. Fájdalmasan hiányzott szeretett férjem. Éreztem, hogy nem tudok egyszerre apa és anya lenni. Hiányzott az édesapa, és ezt az úrt a gyermekeknél is tapasztalni lehetett.

Egy teljes évig képtelen voltam munkába menni. Nagyon rossz testi állapotom miatt kiírtak betegnek. Ez alatt az egész idő alatt barátok fizettek számomra egy háztartási segítséget, akit régebben ismertünk, és a gyerekek is ragaszkodtak hozzá. Második anya lett a számukra, nekem pedig komoly segítség. A nagyobb testvérek között kölcsönös segítőkészség és gondoskodás alakult ki. Támogatták egymást.

Pénzügyi helyzetünk férjem halála után nem volt rózsás. De Istent hűségesen gondoskodó Atyának tapasztaltuk. Barátaink ismeretségi köréhez egy pék is tartozott. Amikor értesült a történetünkről, azonnal akcióba lépett. Este megjelent nálunk, és elhozta az összes el nem adott süteményt. A gyerekek elámultak az óriási tálcán, és megjegyezték: 'Ó, egy millió!' Nagyon meghatódtam. Abban az kezdeti, nehéz időben néha egyszerűen megfélekedtem a főzésről. Ezeknek az első vajás zsemléknek az illatát még most is az orromban érzem. A pék a mai napig hű maradt hozzánk.

Újra meg újra kaptuk a postai küldeményeket. Emberek pénzt küldtek, olyanok is, akiket egyáltalán nem ismertünk. A gyászban és fájdalomban Uram átvette pénzügyi gondjainkat, nem kellett még azokkal is törődnöm.

Üdülésre, utazásra persze gondolnunk sem lehetett. Isten azonban ajtókat nyitott. Két fiunk csónaktáborba mehetett, a harmadik pedig a vakációban kijutott Svájcba. Hálás a szívem, hogy nagy gyermekeim kitűnően lettek az érettségit, méghozzá olyan időben, amikor alig tudtam törődni velük. Túlságosan lefoglaltak a kicsik. Istentől mindig kapok örömet, amit továbbadhatok a gyermekeimnek.

Tavaly újra felvettem a munkát. Azonban igen hamar éreznem kellett, hogy határainm szűkebbek lettek. Sokszor minden elképzelhető indok nélkül előtörték a könnyeim. Múltkor éppen kezembe akartam venni a vasalót, amikor észrevettem egy cédulát a vasalódeszkán Lujzi írta: 'Édes anyukám, Jézus ebben a nehéz időben is veled van. Te vagy a világ legjobb anyukája.' Aláírás: 'A te Lujzád. Nagyon szeretlek!' Milyen sokszor bátorítottak a gyerekek! Közben találtam új munkahelyet, s most több időm marad a számukra.

Csak szenvedés közben tudatosodott előttem, mennyire közel tud lenni Isten a bánat idején, és tapasztalhattam vigasztalását. De most tudom igazán azt is, hogy milyen fájdalmas egy szeretett embert elveszíteni. Szó szerint átéltem, hogy Isten az özvegyek és árvák gondviselője. Ő pontosan tudja, milyen gondok terhelnek engem mint anyát.

Májusban volt legidősebb lányom esküvője. Hiszem, hogy az Úr vezette őket össze a férjével. Ó, de szívesen éltem volna át ezt a szép alkalmat a férjemmel együtt! Viszont mélyen megvigasztalt a gondolat: tudom, hogy ő a vejünkhöz szintén igent mondott volna, ahogy én tettem – helyette is.

Az úr, ami férjem halála miatt támadt, meg fog maradni. Nem töltheti be senki. De a hűséges Isten, aki eddig elvezetett, mellettem marad minden nap – és ha kell, óráról órára –, hogy segítsen, tanácsoljon, vigasztaljon és bátorítson. Övé a dicsőség!" R. H.

*

Az Úr az én erőm és pajzsom... örvend szívem és énekemmel dicsérem őt. Zsolt 28,7

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza

(Folytatás)

Ajtóőrző

Tavasszal, amikor a jószágot ismét kihajtották a legelőre, nagyon kellett ügyelni arra, hogy a turisták a fűzfakerítés ajtaját nyitva ne hagyják. A tehének kíváncsiak, szívesen önállósítják magukat, ami órákig tartó keresést von maga után.

Egy ragyogóan szép vasárnapon egész nap őriztem a nagykaput. A turisták általában gyönyörködnek a buzgó kis ajtóőrökben, akik oly készségesen nyitják nekik a kaput, és csukják be utánuk. Itt-ott még valami csekély ajándékot is kaptam. Este aztán boldogan kirakosgattam kincseimet az egész család előtt. Kaptam egy narancsot, egy almát és 20 rappend. Semmit el nem fogyasztottam, mielőtt a családtagok a nagy gazdagságot meg nem csodálták. Szüleim értékelték a munkámat, s én borzasztóan gazdagnak éreztem magam.

A felnőttek érdeklődése még fokozta is szerény bevételém értékét. Ahogy a szülők örülnek gyermekeiknek, úgy örvendeznek Isten angyalai egy ember felett, aki bocsánatot talál.

A tojások tolvaja

„Valami zsvány garázdálkodik a környékünkön – szólt egy napon édesapám. – Szinte egyetlen tojást sem találunk, pedig a tyúkok minden nap tojnak. Arthur, te kicsi vagy és ürge. Állj őrt az istállóban, lepd meg a tolvajt! Szeretném tudni, ki lehet.”

Titokban a szomszédot gyanúsította, aki kb. 20 percre lakott tőlünk. Elgondolkodtam. Ha egyszerűen odaállok az istállóba, a tolvaj aligha jön. Keresnem kell tehát egy rejtekhelyet.

Az év vége felé járt. A Champozból felhajtott marhák, melyeket nyáron legeltettünk, visszatértek már otthoni istállójukba. A nagy istálló üres volt, kivéve az óriási levélkupacot. Ősszel összegyűjtöttük az avart, és télen azt használtuk alomnak szalma helyett saját állataink számára, melyeket egy kisebb istállóban tartottunk. Ez a levélhegy alkalmasnak tűnt. Mélyen befűrtam a közepébe, csupán egy kis nyílást hagytam, ahonnan a jászolba láthattam. Ott volt ugyanis a tyúkok fészke.

Meglehetősen elfáradtam, mire az egyik kotló végre megjelent. Felült a fészekre, és rövid idő múlva hangos kotkodácsolással hirdette tevékenysége sikerét. Büszkén megrázta a szárnyát és elhagyta a helyet. Nem sokkal utána csendes zöreijre lettem figyelmes. Nagy patkány ült a jászolban. Figyelmesen körülnézett, majd beugrott a fészekbe és buzgón kapart benne egy lyukat, akkorát, mint a saját teste. Teljes csendben figyeltem, és feszülten vártam, mi fog történni. A patkány visszaugrott a jászol szélére és éleset füttyentett. Azonnal megjelent egy második patkány. Mindketten ismét vizslatva körülnéz-

tek, hogy valóban senki nem figyeli-e őket. Az első most hanyatt feküdt a fészekbe vajt lyukban, és négy lábát felfelé nyújtotta. A második így egész egyszerűen a hasára gördítette a tojást, melyet ő rögtön megragadott a mancsával. Szájával elkapta a másik patkány farkát és a tojást elszállították. Alig hittem a szememnek.

Amikor az állatok eltűntek, kiástam magam a levélhegyből és jelentettem az ámuló családnak. „Elcsíptem a tojástolvajt!”

Hogy csodálkoztak a történetemen! Micsoda okossággal ruházta fel a Teremtő ezeket az állatokat! Milyen magától értetődően és céltudatosan segítettek egymásnak! Mondhatom, tanulhatunk tőlük. Így kellene nekünk is segítenünk egymásnak, hogy az örök célt elérjük.

Nemsokára ismét megleltem a tolvajok nyomát. Amikor saját jószágunk számára kihordtam a száraz lombot az istállóból, nagy mélyedést találtam a levelek között. Itt feküdtek a tojások egymás mellett. Gyorsan hoztam egy kosarat, s már előre örültem, hogy milyen pompás lakmározás lesz belőle. Azonban hosszúra nyúlt a képem, ugyanis minden tojáson két kicsi lyuk volt, s a tartalom valamennyiből hiányzott. A patkányok kiszívták. 58 tojáshéjat számláltam össze.

A nagyobb öröm

Valamelyik nyáron egész környékünket ellepték az egerek. Hosszú földalatti folyosókat ástak, és elrágták a haszonnövények gyökerét, amik természetesen elpusztultak. Ki kellett találni, miképpen lehetne úrrá lenni az egérinvázión, hogy a kis rágcسالók nagy kárt ne okozzanak. A községi tanács elhatározta, hogy minden elfogott egérért 20 rappend jutalmat ad. A mi félreeső tanyánkon ez nagyszerű kereseti lehetőséget jelentett. Édesapám egérfogókat vásárolt, engem pedig elragadott a vadászszenvedély. Buzgón nekiláttam a munkának. Hamarosan jókora ügyességre tettem szert az állatok felkutatásában és elejtésében. Vadászatom eredményéről pontos feljegyzést vezettem. A szezon végéig 181 egeret fogtam. Ezzel 36 frankot és 20 rappend kerestem. Már előre gazdag embernek éreztem magam.

Édesapám idézést kapott a községházára, ott volt az elszámolás. Le is ment a faluba, hogy elintézzze. Alig vártam, hogy hazaérjen. Elképzeltem, hogy nemsokára gazdag leszek. Édesapám nagyon csendesen, szinte nyomott hangulatban tért haza. Először leült az asztalhoz. Csendben elfogyasztotta a vacsorát. Csalódtam, vagy édesapám ma még csendesebb volt, mint általában? Igen, mintha kitért volna kérdő tekintetem elől is. Végül azonban hátradőlt és kezdett beszámolni útjáról a faluban.

Komolyan végigmért engem és így szólt: „Fiam, nagyon hálás vagyok, hogy olyan szorgalmasan dolgoztál ezen a nyáron. Összes pénzem, amivel

rendelkeztem, együtt azzal, amit kerestél, pontosan elég volt arra, hogy a számláinkat kifizessem.”

Először levegő után kapkodtam. Rémülten vettem tudomásul, hogy teljes gazdagságom semmivé lett. Egy egész nyár szorgalmas munkája hiába volt. Arcom kétségtelenül elárulta mély csalódásomat.

Evés után apa meggyújtotta a viharlámpát és hozzám fordult: „Gyere velem az istállóba!”

Ott, ahol csak a tehenek lehettek tanúk, megmagyarázta nekem, milyen nagy áldást jelent, ha egy családban az összes családtag besegít, hogy adósságmentesek legyenek. Úgy beszélt velem, mint felnőttel. Könny csillogott a szemében, miközben megköszönte szorgalmas munkámat. Hirtelen mély öröm áradt a szívembe, olyan öröm, amit anyagi gazdagság soha nem adhatott volna. Szinte úgy éreztem, hogy a föld felett lebegek a boldogságtól, amikor visszatértem a lakásba. A 36 frankot és 20 rappend soha nem sirtam vissza. Elmélyítették a kapcsolatot köztem és apám között. Ő képes volt arra, hogy nekünk, fiataloknak kívánatossá tegye Jézus követését és az áldozatkészséget. Olyan öröm sugárzott belőle, amit mi is birtokolni akartunk.

Tiszteld atyádat és anyádat – ez a parancsolat mindig áldást közvetít.

Kereseted zsengeje

Születésnapomra kaptam édesapámtól egy kis nyuszt. Ez az állat csak az enyém volt. Borzasztóan örültem neki. Persze mint parasztfiú tudtam, hogy az állat nem játékszer, hanem feladatot jelent. Örömmel gondoltam is a nyulacskámat. Ápoltam, bőségesen etettem, tisztán tartottam. Meg is lett az eredménye. A kis jószág növekedett, nemsokára tekintélyes nyúl lett belőle. Eladtam, és kaptam érte 6 frank 50 rappend. Ilyen kisfiúnak, mint én, ez óriási gazdagságot jelentett.

Édesanyám látta az örömeimet, és felejtethetlen tanítást kaptam tőle. Talán félt is attól, hogy a szívem odaragadhat a földi javakhoz. Beszélni kezdett Izrael népéről, milyen csodálatosan vezette őket Isten, milyen nagyszerű törvényeket adott nekik, és áldást ígért, ha megtartják parancsolatait, amiket ezekben a törvényekben lefektetett.

Anyám elmondta azt is, hogy a zsidóknak minden jövedelmük zsengejét az állatokból, gyümölcsökből Istennek kellett áldozniuk, s hogy Isten bőségesen megáldotta ezt az engedelmisséget. Elgondolkodtam. Anyám pontosan ezt akarta. Vajon meg akarom tartani a pénzt, vagy inkább igényt tartok Isten áldására?

Édesanyám azt tanácsolta: „Add az első nyulad árát mint zsenge adományt a misszióknak!”

A vasárnapi iskolánkban volt egy kis adománygyűjtő persely. A dobozka tetején pici afrikai figura állt. Ha valaki bedobta adományát a nyíláson, a kis fekete fiú hálásan bólintott egyet.

Rövid belső küzdelem után világos gondolatom támadt. „Sajnos nem tudom a perselybe tenni – mondtam –, mert a nyílás a dobozán túl kicsi egy ötfrankos pénz számára.” Anyám ismerte a fiát. Gyorsan hozott 5 db egyfrankost és odanyújtotta.

„Cseréljünk – mondta mosolyogva. – Adok neked öt egyfrankost, te pedig ideadod az 5 frankot. Így sikerülni fog.” Söhajtottam egyet és rábólintottam. Így történt, hogy vasárnap egy érme helyett hetet potyogtathattam a missziói kasszába, és a kis fekete fiú hétszer bólintott köszönetképpen.

Most aztán feszülten vártam, hogy fog Isten válaszolni. És valóban megtapasztaltam az áldást ebben a speciális esetben. Isten bőségesen megjutalmazott. Évek folyamán sok nyulacskám lett, és mindig szépen fejlődtek.

Üdvös tanítás volt ez a számomra. A hűséges Isten már a kicsi gyermeket bátorítja, hogy bízzon benne, s fogja szaván őt. Az öcsém visszaemlékszik még ma is, hogyan adtam a pénzt a misszióra, és milyen gazdag áldást nyertem attól a naptól kezdve az állatokkal folytatott munkában.

Ködfelhő

Nálunk, a hegyen a téli időszak a maga hosszú éjszakáival és rövid, sokszor szürke nappalaival rátelepedett az ember kedélyére. Ködös időben szívesen maradtunk a szobában, viszont a napi munkák elvégzéséhez csak ki kellett mennünk. Egy ilyen borongós napon munka közben emberi hangokat hallottam az udvaron egyre hallót kiabáltak. Többször válaszoltam, míg végül két síelő bukkant fel.

Elveszítették a tájékozódást a ködben, és azt kérdezték, milyen irányba kell menniük, hogy visszajussanak a hotelbe.

„Erre tartsanak – feleltem, és a hegyre mutatam. – De azt tanácsolom, hogy kövessék a kerítést, mert ködben nagyon hamar eltéved az ember. Ez az út kicsit hosszabb, de biztonságosabb.”

„Ó nem, ha tudjuk az irányt, célba fogunk érni” – intett le az egyik.

Megköszönték a felvilágosítást és elindultak. Mikor vagy két óra múlva ismét odakint voltam, megint kiáltásokat hallottam a ködben. Újra válaszoltam, és hamarosan ott állt előttem a két síelő.

„Hogy lehetséges ez? – kérdezték összezavarodva. – Folyton hegynek felfelé mentünk, hogy kerültünk ismét ide?”

„Eltévedtek a ködben” – válaszoltam.

„Az nem lehet – állították. – Találtunk nyomot a hóban, azt követtük. Később még jobban látható volt a sítálpak nyoma. De hogy jutottunk megint ide vissza!” Most aztán hajlandók voltak engedni a tanácsomnak, és a kerítés mellett maradtak.

Másnap csodálatos, ragyogó, napsütéses téli idő volt. A sítálpak nyoma meglátszott a hóban. A két síelő fenn a dombon nagy kört írt le. Szilárdan meg

voltak győződve róla, hogy mindig felfelé mennek, és nem vették észre, hogy saját nyomukat követik, Így aztán folyton körben keringtek.

Ézsaiás próféta szavai jutottak eszembe: *Mindnyájan mint juhok eltévedtünk, ki-ki a maga útjára tért* (Ézs. 53,6).

A róka

Itt a hegyvidéken a természettel való igen szoros kapcsolatban nőttünk fel. Sok vad élt a környéken, s én nagy érdeklődéssel figyeltem őket.

Egy napon apám így szólt: „Arthur, egy ravasz róka ólálkodik a házunk körül, szeretné elcsípni a tyúkjainkat. Figyelj jól, különben még elkapja valamelyiket!” Ez előttem is világos volt. A tyúkok láttak el bennünket tojással, s ami azt illeti, nem vettük meg a tyúkhúslevest, a csirkesültet sem. Hűségesen őriztem tehát a tyúkállományt. Telt az idő, anélkül hogy a róka megjelent volna.

Apám hirtelen felkiáltott: „Ott van, nem láttad?”

„Nem! Hol?”

„Nézd csak, ott! A ravaszdi jön a zsákmányával az itatóhoz.”

Felkaptam egy nagy botot, hogy nekitámadjak a vörös rablónak. Az persze gyorsabb volt nálam, elbújt a magas fűben. A fű hajladozása azonban mutatta az útját. Néhány méter múlva megállt a mozgás. A róka teljes csendben lapult.

„Na várj csak, vagyok én olyan ravasz, mint te!” – mordultam és bevágtattam a magas fűbe.

Erre a vörös bundás átszaladt a legelőn és eltűnt az erdőben. Én meg utána. Keresgélni kezdtem a fák között. Végül megpillantottam a farkát, ahogy kivillant egy hatalmas fenyő mögül. Gyerünk utána! Természetesen látott és hallott engem. Futni kezdett a fa körül, én meg a nyomában. Többször megkerültük a fenyőt. Hirtelen megfordultam és ellenkező irányba futottam. Majdnem összeütköztünk. Az állat irtózatosan megrémült, és nagy ugrásokkal elmenekült. Biztos voltam benne, hogy végleg feladta a leسلkedést a tyúkjainkra.

A győzelem érzésével ballagtam hazafelé. És abban a pillanatban hallom a tyúkjainkat riadtan kotkodácsolni, ahogy a kotlók nagy pánikban lár-mázni szoktak. Gyorsan odarohantam, amennyire mezítlábas talpamtól tellett. A róka éppen egy elkapott tyúkkal akart eltűnni. Botomat meglóbálva nyargaltam utána. Miután a nehéz tyúk akadályozta, a róka nem tudott olyan gyorsan futni, és utolértem. Nem maradt számára más megoldás, eleresztette a tyúkot és elmenekült. Még élt a tyúk, amikor hazavittem, de belepusztult a sérüléseibe.

Miért áhítozott a róka oly nagyon a tyúkjaink után? Talán anya róka volt, eleséget kellett vinnie a kicsinyeinek. A róka nagyon szép állat. Különösen aranyosak a kicsik, amikor együtt játszanak.

Visszont az Énekek énekében azt olvasunk róluk: *Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókafiatat,*

akik a szőlőket elpusztítják, mert a mi szőlőink virágban vannak (Énekek éneke 2,15). Kárt okoznak és ez képe lelki életünknek.

Magas sarkú cipő

Nyáron néha turisták haladtak el a házunk előtt. Egyesek kíváncsian körül és néztek nálunk. Aki közelebbi kapcsolatba került a családdal, hamar észrevette, hogy nem nagyon bővelkedünk földi javakban. Ruházatunk sem divatos, sem bőséges nem volt. Így alkalmakként csomagokat kaptunk használt, de még jó állapotban levő ruhaneművel. Egy napon ismét nagy csomag érkezett, melyben a ruhákon kívül cipők is voltak. Édesanyám egy pár magas sarkú női csizmát emelt ki belőle.

„Erna, ezt te fogod hordani!” – jelentette ki, és a cipőt odanyújtotta a testvéremnek.

Erna arcáról nem nagy lelkesedést lehetett leolvasni. Tétovázva átvette a csizmát, felhúzta, majd megkönnyebbülve közölte: „Nem megy rá a lábamra. Kicsi.”

„Arthur, akkor a tied lesz!” – döntött anyám.

Rémülten felkiáltottam: „Nem, magas sarkú cipőt nem húzok fel!”

„Tessék felpróbálni!” – adta ki anyám a parancsot részvét nélkül. Rémületemre a csizma pontosan illett a lábamra.

„Nem veszek fel magas sarkú cipőt!” – bögttem hangosan.

Édesanyám fogta a lábbelit és megnézegette. Hosszú szárú, csaknem térdig érő, fűzős női csizma volt magas sarokkal.

„Tudom már, mit csináljunk vele” – mondta anyám. Elszántan elővette a baltát és lecsapta a sarkakat. „Tessék, most már tudod hordani.”

Határozott hangja azonnal belém fojtotta az ellenkezést. Majdnem egy évig jártam iskolába ebben a női csizmában, és a végén meg is szerettem. A puha, szorosan simuló bőr kellemes volt, és nagyon gyorsan tudtam futni benne.

A szülők példája

Nyáron igen sok volt a munka, mert a Moron tetején rövid a nyár és hosszú a tél. Minden egyes nyári napot ki kellett használni. A szénát a lehető legkorábban behordtuk.

„Csak be a házba minden terméssel, mert jön a tél!” – hallottuk sokszor apám figyelmeztetését.

Modern segédeszközöket nem ismertünk. Ehelyett az egész család segített begyűjteni, amit a természet kínált. Apám szorgalmasan művelte a szántóföldet, s amiből csak lehetett, édesanyám sokat elrakott télire. Mi, gyermekek málnát, epret, szedret, csipkebogyót és bodzabogyót gyűjtöttünk. A zsákmányt aztán édesanyám eltette befőttnek vagy feldolgozta lekvárnak, zselének. Ősszel nekiláttunk a burgonya betakarításának. Napokig ástuk a krump-

lit. Sokszor már sötét volt, mire apám végre befogta a teheneket, hogy a kocsiival hazaszállítsa a teli zsákokat. Őszig a ház minden sarka megtelt a télire elraktározott terménnyel, gyümölcssel.

A szénakazlakba a csűrben édesapám alagutat vajt, hogy kerülő nélkül átjussunk a helyiség másik végébe. Mi gyerekek nagyon szerettük ezt az alagutat, pompásan lehetett játszani benne. Egy napon éppen futottam rajta keresztül, de a közepén hirtelen megtorpantam, mert édesapámat találtam ott, amint térden állva imádkozott. Nem zavartatta magát. Halkan visszahúzódtam, és elhatároztam, hogy ha apám imádkozik, én is imádkozni akarok.

Bár fiatal voltam, visszahúzódtam csendes kamrácskámba, és letérdelve így szóltam a Megváltóhoz: „Úgy szeretnék én is élni, ahogy édesapám.”

A szülők példamutatása Igen fontos a gyerekek számára. Meghatározza jövőjüket.

A kicsi gyermek általában azt gondolja: amit apám és anyám tesz, az mindig helyes.

Így gondoltuk mi is. Olyanok akartunk lenni, mint a szüleink. Csak iskoláskorunk idején nyertünk betekintést mások életvitelébe és támadtak kérdések és kétség bennünk. De apám példája mindig követésre méltó marad számomra. (Folyt. köv.)

Az idős kor nyolc boldogsága

Boldogok az öregek, akik hálát adnak Istennek,

mindazért, ami jót tett velük és amiben eszközül használta fel őket.

Boldogok az öregek, akik megértik, hogy az Úr minden bűnüket megbocsátotta.

Boldogok az öregek, akik elfogadják mindenemű nehézségüket.

Boldogok az öregek, akik nem rémülnek meg az idő rohanásától, napok, hetek, hónapok évek gyors tovaszállásától.

Boldogok az öregek, akik örülni tudnak a fiatalok sikereinek, és az irigységet távol tartják maguktól.

Boldogok az öregek, akik nyitottak minden új számára, és az élet minden területét figyelemmel kísérik.

Boldogok az öregek, akik öregségüket derűsen viselik, és az örök életbe vetett reményüket sohasem veszítik el.

Békesség a legnagyobb gyászban

Kriszta múltja különféle nehéz, éveket húzódo szenvedésekkel volt tele. Végre ajtókat nyíltak előtte, és új utat látott maga előtt. Sportkocsijában végig akart hajtani Németországon, és saját céget alapítani. A cél már elérhető közelségben látszott, amikor megtudta, hogy terhes.

A tény először sokkolta. Éppen most akart szakítani a férjével, aki az állapotáért felelős volt. Végül aztán mégis ajándéknak találta, hogy lesz egy gyermeke, és úgy döntött, hogy megtartja a magzatot. Hogy kissé biztonságosabban érezze magát, rendszeresen jósnőhöz járt. Olyan érzése lett ezáltal, hogy jobban úrrá lehet az események fölött.

A kis Simon megszületett, azonban alig volt benne élet. Rengeteg komplikáció adódott. A kicsi megmaradt, de súlyosan fogyatékos állapotban. Anyja, aki nagyon szerette, állandóan rettegett az életéért. Ebben a helyzetben bátorította Krisztát egy barátja, hogy keressen fel engem és beszéljen velem.

Beszélgetésünk közben Kriszta átélte Isten érezhető jelenlétét. Mélyen megindulva átadta az életét Jézus Krisztusnak. Simonnal való összes problémája ellenére megértette és elfogadta Isten gondoskodó szeretetét a maga és gyermeke számára.

Hónapok teltek el. Valahányszor Kriszta felkeresett, mindig imádkoztunk Simonért. Könnyöztünk, hogy az Úr tegyen csodát. De nem tett. Egy napon Kriszta felhívott és bejelentette: „Simon meghalt.” Először nem éreztem semmit. Mintha feneketlen szakadékba zuhantam volna. Képtelen voltam vigasztaló szavakat találni. Mit is mondhattam? Ez a boldogtalan teremtés most kezdett új életet Istennel, elfordult a jóslástól – és ez lenne az Úr válasza?

„Még arra kérlek – tette hozzá Kriszta –, hogy a temetésen énekeld el ezt az éneket: 'Ha lelkem az Úrban nyugodva pihen ...'”

Néhány nap múlva úton voltam autóval a temetésre. A nap ragyogóan sütött, de az én szívem besötétedett. Nagyon lassan hajtottam, mert a könnyek újra meg újra elhomályosították a szememet. Szorongtam, féltem a következő óráktól. Én énekeljek? Már itt, az autóban torokmon akad a hang, pedig a koporsó még nincs is előttem! Nem, úgy éreztem, lehetetlenség, hogy énekelni tudnék. Kriszta kedvéért megpróbálhatom, de úgymint sírásba fullad a hangom.

Nehéz szívvel szálltam ki a kocsiból, és magamhoz vettem a hangszert. Minél közelebb értem a ravatalozóhoz, annál jobban reszketett a lábam. Az ajtó nyitva állt, beléptem. Megpillantottam a kis fehér gyermekkoporsót sok-sok virággal körülvéve. A padon emberek ültek, egészen elől Kriszta. Rá kellett tekintenem, és nem tudtam a szemem levenni róla. Miközben átöleltem, mély vigasztalást éreztem, mely belőle

áradt. Senki nem sírt. Tiszta békesség, valami szent, meghitt légkör töltötte be az egész termet, mely a mennyre emlékeztetett. Nem lehetett sírni.

Miután végighallgattuk a megindító gyászbeszédet, énekelni kezdtem:

„Ha lelkem az Úrban nyugodva pihen,
Bár távol a vész fenyeget,
Én boldogan egyre csak énekelem:
Uram én szíveden pihenek.”

Az ének szerzője, Horatio Spafford misszionárius volt. Munkája annyira összesűrűsödött, hogy egy megtervezett úton nem tudott feleségével és négy gyermekével együtt elindulni. Előreküldte őket a hajóval, hogy majd később utánuk menjen. A hajó az Atlanti-óceánon összeütközött egy másik hajóval, és tizenkét percen belül elsüllyedt. 226 ember a tengerbe fulladt, köztük a négy gyermek is. Az édesanyát néhány más utassal együtt kimentették.

Spafford hajóra szállt, hogy összetört feleségéhez menjen. Órákig állt a fedélzeten, és amikor a hajó a szerencsétlenség helyéhez ért, ahol négy drága gyermekét elnyelte az óceán, Istentől mélységes vigasztalást kapott, és az Ő sugallatára írta ezt az éneket.

A kis Simon halálánál megértettem: van Valaki, aki láthatatlan módon úgy tud vigasztalni, ahogy arra ember nem képes. Isten nem tart vissza tőlünk minden szenvedést. De a fájdalomban egész közel jön hozzánk – ha engedjük. Ma teljesen bizonyos vagyok benne, hogy ott a ravatalozó tele volt angyalokkal, akik karjukban tartották a résztvevőket, s vigasztalták őket – különösen Krisztát.

Nincs ígéretünk arra, hogy itt a földön mindent megérthetünk. De eljön a nap, amikor Istent semmi felől nem fogjuk kérdezni. Minden világos lesz. Azonban Ő már most a maga békességét akarja adni nekünk. Jézus azt mondta tanítványainak: „...azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről” (Ján 16,23).

„És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,7). R. H.

Perspektíva

Perspektívád az elmúlás?
Nem! Hisz' eléd jön a csodás
jövő: az Úr vezet haza.
Lelkednek ez lesz vigasza
öregen is, ha elhiszed:
hogy Jézusért minden tied. *Füle Lajos*

Papa mindent kifizet

Az utolsó kanyarban jövök az autóval, és már megszűröl látom, hogy otthon valami nincs rendben. Öt-éves kisfiam sírva ül az ablaknál. Egy ugrással kinn termek az autóból, rohanok fel a lépcsőn, kettesével veszem a fokokat.

„János, mi van veled? Mondd, mi történt?” – próbálok a kis fickót megszólalásra bírni. De a zokogástól egy szó sem jön ki belőle.

„Elestél a kerékpárral? Rosszat tettél? Beszélj már! Tudni akarom, mi a baj!” Megsimogatom a fiú haját, letörölöm a könnyeit, igyekszem megnyugtatni.

„Mama, nem tudom kifizetni. Soha! Igazán nem tudom kifizetni!” – nyögi keservesen.

Lassan aztán megtudom az okot. János a barátaival egy kis dombról csipkebogyót hajigált az országútra. Azon versenyeztek, hogy ki tud messzebbre dobni. A csata izgalmaiban János megmarkolt a nadrágzsebében a bogyókkal együtt egy kövecskét. És pontosan akkor, amikor elhajította, kellett egy fehér Opel Rekordnak arra hajtani. Hallhatóan nagyot koppant valami, és megtörtént a baj. Eltalálta az első kocsiajtót.

A vezető dühösen kiszállt és megvizsgálta a kárt: kis pukli és a festék lepattogott róla. Galléron ragadva a tettest, odavonszolta a házukhoz.

„Ezt kifizeted, te csirkefogó! – tajtékzott. – Sokba fog neked kerülni, a kocsim vadonatúj. Várj csak, a szülők majd a térdükre fektetnek, aztán kapsz!”

És hogy a baj nagyobb legyen, nem voltam ott-hon. A férfi dohogva felírta a nevünket, címünket, telefonszámunkat és elviharzott. A félelemtől reszeltő gyermek egyedül maradt.

Nehéz volt Jánost megnyugtatnom. Zokogástól elfúló hangon egyre azt ismételte: „Soha nem tudom kifizetni.”

„Fiam – vigasztaltam a kis bozontos szökeséget óvatosan karomba véve –, neked semmit nem kell kifizetned, édesapád mindent kifizet.”

Egyszerre megszűnt a sírás, felszáradtak a könnyek. Úgy tűnt, egyetlen mondat csodát művelt. A kis testet még meg-megrángatta a felcsukló sóhaj, aztán megnyugodott. János a fejét hozzám hajtva ült mellettem a sarokpadon. Szorosan átöleltem.

Nem tudom, meddig ültünk ott. Jó érzés az anyának magához szorítani egy megvigasztalt gyermeket.

De közben jutott időm elgondolkodni azokon a köveken, amiket én hajigáltam életem folyamán. Sok volt, nagyok és kicsik: gonosz pillantás egy diáktársnőmre, aki mindig villámgyorsan le tudta fordítani az adott szöveget, míg én egyre csak kínlódtam és majd beletört a fogam; haragos méltatlankodás az iparos felé, akinek a számláját túl magasnak találtam; megsemmisítő gondolat a szomszédasszonnyal kapcsolatban, aki örökké szidta a gyerekeinket, hogy labdázás közben lármáznak; bosszús megjegyzés a fér-

jemnek, mert már megint nem tudott időben hazajönni, és az étel elhűlt az asztalon.

A vétkek, a csőd kövei. Hány sebet ütöttem velük, hány sérülést okoztam! Nem gyárból frissen kikerült autókön, hanem embereken, akik részben sokat jelentettek számomra, és akik szerettek engem.

Nem kellene felsírnom, mint Jánosnak: „Nem tudom kifizetni, ezt soha nem tudom jóvátenni, vagy rendbe hozni!”

De ez csak egyik oldala a helyzetnek, ez az „én képem”. Hála Istennek, van másik oldal is. Áldozatával Jézus Krisztus vezekelt helyettem. Szabadon mehetek tovább. Minden sebre, amit ütöttem, minden bajra, amit okoztam, érvényes Isten bocsánata. Az Ő Fiának vére tisztára mos minden bűntől.

Ez örömhírt jelent az összes lesújtott, kétségbeesett embernek. Felfogni a tényt nem tudom, csupán ámulok felette. Ámulok és megvigasztalódom, mint János. Mert érvényes mindkettőnkre nézve: „Atyánk mindent kifizet.” R. H.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

November 1. vasárnap **Mk 12, 18-27**

„...Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene.” (27)
A szaduceusok hívő emberek voltak, s éppen ilyen bibliaolvasó, papi minőségükben tagadták a feltámadást. Ez a szó ugyanis nem szerepel Mózes öt könyvében. Jézus nekik adott válasza arra bátorít minket, hogy ennél a kérdésnél, de általában bibliai szövegek értelmezését illetően használjuk logikai készségünket is. Ha az Örökkévaló Ábrahám, Izsák és Jákób nevét említve (bennünket is nevünkön ismer) magát az ő Istenüknek mondta, a pusztá hivatkozás is annak a jele, hogy élőnek tekinti őket. Ezen túl (ez már a hit világába tartozik) úgy döntött, hogy Fia érdeméért örök életet ad.

November 2. hétfő **Mk 16, 1-13**

„... mikor hallották, hogy él és ő látta, nem hitték.” (11)

Hálásak vagyunk Márknak, hogy becsülettel tájékoztat: Jézus apostolai az Úr előzetes megjegyzései ellenére sem hitték, hogy bekövetkezhet a világtörténelem legnagyobb csodája, Mesterük feltámadhat a halálból. Miért kellene hát szégyellnünk, hogy kérdéseink vannak a halál utáni étellel kapcsolatban? Az biztos, hogy az erre vonatkozó hitet nem lehet egyszerűen átadni. Beszélhetünk róla, de kinek-kinek személyesen kell bizonyosságot szereznie. Hallottad. Járrj utána!

November 3. kedd **Mt 12, 38-42**

„...megtértek a Jónás prédikálására; és íme, nagyobb van itt Jónásnál.” (41)

Jónás kortársai olyan ember szavának adtak hitelt, aki azzal a különös történettel állt elő, hogy három nap és három éjjel tartózkodott egy cethal gyomrá-

ban. Az emberek hitelesnek találták az esetet, követték a megtérésre való felhívást, és békességre jutottak Istennel. A Megváltó és rajta keresztül minden hű bizonyágtevője nekünk szegezi a kérdést: a sírból visszatért Jézus szavainak vajon miért nem adunk hitelt, miért nem követjük? Holott nagyobb ő Jónásnál.

November 4. szerda **Jn 5, 19-29**

„...eljö az óra, amelyben mindazok, akik a koporsóban vannak meghallják az Ő szavát és kijőnek...” (28-29)

Az ígéret áll lelki és testi halottakra egyaránt. Az Úr szava legyőzi a halált, de belső ellenállásunkat nekünk kell feladnunk. Az Ő szavát a holtak is meghallják. Mi vajon miért nem reagálunk hívására? Mikor jön el „az óra”? Miért ne lehetne alkalmas ez a pillanat? Támadj fel lelki halálodból! Most kezdj új életet!

November 5. csütörtök **Lk 7, 11-17**

„Látván őt az Úr, megkönyörült rajta, és mondta neki: Ne sírj.” (13)

Szinte kétségbeeséssel tölt el bennünket is a síró ember látványa, ha átérezzük tehetetlenségünket a vigasztalásban és a kézzel fogható segítségben. Ilyenkor szoktuk mondani a gyászolóknak ne sírj. De Jézus nem tehetetlenségében folyamodott ilyen szavakhoz. Az Ő ajkán ezek nem voltak pusztán formális kifejezések. Azért vigasztalt, mert nála voltak a halál kulcsai. Jézus mondja, hogy „ne sírj”, mert a maga életéből ad, hogy örök életet ad legyen!

November 6. péntek **Zsolt 16,1-11**

„... nem hagyod lelkemet a seolban; nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.” (10)

Dávid prófétái látással beszél valakiről, aki a Seolba jut, s mégsem esik ott örök fogságba. Lelke nem veszhet el, teste sem szenved végzetes változást. A király nyilván nem önmagáról beszél, hanem arról, Akinek mind halálában, mind afeletti győzelmében valamennyiünk sorsa tükröződött. Aki pedig „nem hagyja” és „nem engedi”, az kizárólag az élet Ura és örökkévaló Királya, mindannyiunk Atyja. Bizalommal tegyük kezébe életünket az utolsó pillanatig.

November 7. szombat **Jób 19, 21-27/a**

„...megváltóm él, és utoljára porom felett megáll...” (25)

Jób mindent és mindenkit elveszített. Úgy érzi, alkotó eleméig, az utolsó porszemig megsemmisült. Bizonyossága van mégis afelől, Akit nem kezdhet ki a halál, Aki nem mond le az ismét alaktalanná lett anyagról, Aki csalhatatlan biztonsággal áll meg azon a ponton, ahol az utolsó nyomot hagyjuk, s láthatóvá teszi magát számunkra. Igen, elég annak bizonyossága, hogy Ő él és nem feledkezik meg rólunk.

November 8. vasárnap

Mt 28, 1-15

„... gyorsan eltávoztán a sírtól félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megmondják...”(8)

Essék most a hangsúly az „eltávoztán a sírtól” kifejezésre. Pedig egyértelműen odaköt a bánatunk. Az emlékek szintén odakötnek. Úgy érezzük, a hűség is köt(elez). Mégis, lehetőleg minél kevesebbet időzünk ott! Akik még mindig a gyász kábulatában és sötétségében ülnek, hadd hallják meg az örömhírt, hogy Krisztus legyőzte a halált. Nemcsak a sajátját, hanem mindannyiunkét. Siess, mondd el ezt mindenkinek!

November 9. hétfő

Ró 8, 5-11

„...megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő tibenetek lakozó *Lelke által.*” (11)

A belénk lehelt lélek a testi halál pillanatáig tartja működésben az anyagot. Azután kényszerűen távozik. De boldog, aki újonnan született és a Szentlélek által belülről vezérelt emberré lett. Átmehetett a halálból az életbe, felette nincs többé hatalma a halálnak, fullánkja nem árt neki. „Aluszik”, míg Ura fel nem költi.

November 10. kedd

Lk 16,19-31

„*Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgattak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.*”(31)

A halál sok mindent tökéletesen napfényre hoz. Olyasmit is, amit földi életünk folyamán figyelemre sem méltattunk. Lám, a gazdag is úgy örült az életnek, hogy azt hihetnők, meg sem látta asztala alatt vagy küszöbén a kutyák közé keveredett, sebesült Lázárt. Pedig – így utólag – pontosan tudja, hogy a koldus milyen egyedi értékekkel bírt, s bizony utat tudott volna mutatni az élet felé. Ábrahám bölcsessége elég a visszamaradottaknak. Nincs szükség természetfeletti csodára. Az Ige elégséges bátorítás annak, aki hajlandó meghallgatni az Úr szavát.

November 11. szerda

Jn 11, 11-45

„*Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.*”(21)

Örök, vissza-visszatérő szemrehányás és mégis gyermeki bizalommal teli hitvallás a bánatos nővér panasza. Uram, miért nem vagy jelen, miért késeled, miért nem akadályozod meg?! De ha arra gondolunk, hogy ahová szeretteink mennek, az nem a kiszámíthatatlan magány és sötétség, hanem az atyai ház, Jézus közelsége, akkor van-e okunk végső elkeseredésre? Ő valóban időben érkezik, de nem a mi időszámításunk szerint. Itt nem akadályozza meg a test elmúlását, ott senki el nem választhat tőle.

November 12. csütörtök

1Thess. 4,13-18

„...ne bánkodjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük.”(13)

Nem azt mondja az apostol, hogy a hívő embernek tilos bánkódnia. Azt sem feltételezi, hogy a földi elválás Isten gyermeke számára közömbös, mellékes epizód. Csak arra bátorít, hogy ne azok kétségbeesésével nézzünk a sírgödörbe, akik úgy hiszik, hogy a szervezet működésének megakadása végzetes és végérvényes befejezés. Van reménységünk, „élő reménységünk Jézusnak a halálból való feltámadása által”. A bánat felett győzedelmeskedjék az élet békéje és öröme. Reménységünk nem fog megszegyeníteni!

November 13. péntek

Dániel 12,2-3.13

„...*akik alusznak a föld porában, felsejkennek...*”(29)

„A föld porában” alvók azok, akiket Isten örök végzése szerint visszavett tőlünk, hogy ismét azzá legyenek, amiből vétettek – porrá. Az Úr ragaszkodik ahhoz – és hatására a próféta is –, hogy ez az állapot csupán alvás. Nincsen belőle ahhoz hasonló ébredés, ahogy naponként köszöntjük a reggelt. Nem is kelt fel a madárszó, mint általában. Felsejkenünk azért lehetséges, mert ez Isten eredeti akarata, s utasítására egyedül az ő angyalai képesek lábra állítani bennünket. Nem a „felsejkenés” rendkívüli. Az lesz nagy jelentőségű, ha „örökkévaló” dicsőségre ébredhetünk.

November 14. szombat

Ezékiel 37,1-14

„*Így szól az Úr Isten: megnyitom a ti sírjaitokat és kihozlak titeket...*”(12)

Ez az ígélet elsősorban a földi fogság „halálában” veszteglőknek szól. De ma is minden bibliaolvasó ember vigasztalására szolgál Isten ígérete. „Így szól az Úr Isten!” Ha Ő nem akar cselekedni, akkor nem szól. Ha szól, megvalósul akarata. A sír (legyen bárhol és bármilyen) nem zárhat el a Mindenható akarata és győzelme elől! Kihoz az életre, az örök szabadságra.

November 15. vasárnap

Jn 20,1-18

„...*amikor még sötétes volt...látta, hogy elvétellett a kő a sírról.*”(1)

Csodálatos János bizonyágtétele az Úr feltámadásáról. Az egész fejezet lényegében a hiány fokozatos feltérképezéséről, a részletek különös jelentőségének felismeréséről szól. A rajongó asszonyok a halottat akarták látni és kezelni, de útjukat állta a mozdíthatatlan kő. „Valaki” elhengerítette ezt az akadályt az útból, de nem azért, hogy az asszonyok egyértelművé tehessék síron túli ragaszkodásukat, hanem hogy a dicsőség Királya diadalmasan kijöhessen az életre. Ahol netalán keveset látnál, Isten ott is nagyokat cselekedett!

November 16. hétfő

Mt 9, 18-26

„*Menjetek el innen, mert...nem halt meg, hanem aluszik.*”(24)

A gyászolók hangos serege csak a fájdalom elmélyítésében és fokozásában, a cselekvő Jézus akadályozásában és kinevetésében jeleskedik. A tömeg nem lát egyebet, csupán a felszínt. Rendületlenül támaszkodik egyoldalú tapasztalataira. Miért ne függetleníthetné magát ilyen esetben, és állhatnál félre csendes várakozással? Hadd cselekedjék Ő, akinek hatalma van a halál felett, akinek a szájalmon és együttérzésen túl is van látása, aki megfellebbezhetetlenül állítja, hogy csupán „aluszik” az, akit Ő képes felköltetni.

November 17. kedd **Ró 10, 9-17**

„...*ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol.*”(9)

Hitvallás és belső meggyőződés a megtartatás záloga. Természetes, hogy olyasmiről nem beszélhetünk, ami nem lett meggyőződésünkké. De mért nem lehet azzá?! Miért van kételkedés a szívedben? Nincs elég tapasztalatom – mondod. Azonban csak olyan ügyeket kezelünk bizalommal, amelyeket megtapasztaltunk? Ha így lenne, nem születnének felfedezések. Csatlakozz a feltámadott Jézus bátor bizonyosságtevőinek táborához, és meg fogsz erősödni belső emberben is!

November 18. szerda **1Sám 2,1-10**

„*Az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz.*”(6)

Anna tapasztalata és bizonyágtétele minden kisember bátorítását szolgálja. Nem éppen az a kijelentése, hogy „az Úr öl” – ez inkább a maguk hatalmától megrészegedettekét józaníthatja ki. A gögösöket fékezheti, hogy Ő bárkit sírba vihet. Vigasztalásunk és reménységünk abban van, hogy olyan Valaki tartja kezében az életre keltés véghezvitelét, aki eltervezte, hogy meg is elevenít, vissza is hoz. Isten nem elvenni akar tőlünk, még kevésbé megalázni, és egyáltalán nem megsemmisíteni. Ha visszatart (mint Anna esetében is) valamit, alkalmasabb időben fog majd többet adni.

November 19. csütörtök **Apcs 2,22-39**

„...*kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván...*”(24)

Létre jön egy olyan döntő eleme a korai apostoli igehirdetésnek, amit azóta sem kellett soha módosítani: Isten feltámasztotta Jézust, kioltotta azt, ami a halálban oly fájdalmas, tudniillik a reménytelenséget. A fájdalommal szülő és születő ember, fájdalommal távozik is. Ennek végzetes kimenetelét csak az élet Ura tudja feloldani. Isten következetes. Ha nem lett volna tervében a feltámadás programja, akkor senki, még Krisztus sem támadhatott volna fel. Viszont az a Mindenható következetességéhez tartozik, hogy ha Fiát megelevenítette, akkor nekünk is van reménységünk a halál utáni életre.

November 20. péntek **Ézsaiás 25,8; 26,16-19**

„...*énekeljétek, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!*”(19)

A „porban lakozókhoz” – úgy véljük – nem illik az ének. Az ő dolguk, hogy átérezzék alacsony és mulandó sorsukat. Viszont van a pornak tapasztalata arról is, hogy még csak eső sem kell az élet csírának megjelenéséhez. Elég egy gyöngye kis harmat, és máris... Fordul az idő, s egy zavarba ejtő hajnal után újra leakasztjuk hárfáinkat a szomorúfüzekről, mert tudjuk, hogy az árnyékok a fény járásának engedelmeskedve távolodnak, és győz a világosság és az élet. Amit elvett vagy elnyelt a mélység, azt vissza kell szolgáltatnia!

November 21. szombat **1Kir 17,10-24**

„*Lássad, él a te fiad!*”(23)

A sareptai özvegy jószívű asszony. Nagy szegénységében is kész megosztani utolsó falatját az idegen vándorral. Jutalma nem marad el, mert megtapasztalja az adakozó emberek titkát: mindig lesz annyi kevéskéje, amit megfelezhet a nála is nagyobb ínségben lévőkkel. De az ehhez hasonló élmények mégsem jelentenek mindenre kiterjedő védettséget. A gyász a jó emberek és hívők házába is bekopogtat azzal a kísértő sugallattal, hogy Isten esetleg „hálátlan”. Pedig csak részrehajlás nélkül és „egyenlőképpen” méri az élet nehézségeit, áldásait és titkait is. A próba alatt lévő azonban nem „látja” ezt. A gyászban pedig a legkevésbé érzékeli segítség nélkül, hogy nem a halál győzött. Bármilyen történik is, „lássad”, hogy él az, akit szeretsz.

November 22. Örökélet vasárnapja **Jn 14, 1-19**

„...*én élek, ti is élni fogtok.*”(19)

A tanítványok nyugtalanok. Megéreznek valamit abból, hogy Mesterük rövidesen magukra hagyja őket. Mi lesz velük további életükben, ha Jézus olyan homályos messzeségbe készül? Az emberi lét hosszabb-rövidebb időtartama valahogy csak-csak áttekinthető. De ha az élet lejár...? Mi jön azután? Az Úrról el tudják képzelni, hogy az Atya által „élete van”. De ők nagyon is mulandók. „Én élek”- mondja Jézus. Ezt az életet – mely, mint az Atyáé is, önmagából való – lehetetlen a halálnak megszüntetnie. Jézus folyamatos jelenben létezik. De Isten kegyelme által nekünk is adatik ígéret a jövőre nézve: „ti is élni fogtok”!

November 23. hétfő **Lk 15,11-32**

„*Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott...*”(32)

A tékozló fiú története sokunk életét mondja el. Boldogok akartunk lenni, s ezért „saját kezünkbe vettük sorsunkat”. Így vesztettük el minden értékünket és méltóságunkat. Csak a pislogó remény maradt, hogy

valahol mégis szeretnek, számon tartanak és várnak bennünket. De a testvér alakja is a mi vonásainkat hordozza. Nehéz elfogadni, hogy a nagyobb szükség nagyobb kegyelemmel feloldó Isten nem akar lemondani a reménytelenül halálba merült kisebb testvérünkről sem. „Vigadnod és örülnöd kellene” hát az elveszettet magához ölelő Atyáddal együtt.

November 24. kedd **Ef 2, 1-10**

„...minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal...”(5)

A megtérés, újonnan születés előtti állapotot az apostol halálhoz hasonlítja. Számtalan szerves és szervetlen dolog észlelhető létezése csak addig tart a földön, míg ideje le nem jár. Az ember azonban nagyobb lehetőséget, sőt szerepet kapott Alkotójától. Erre kell ráébrednie ahhoz, hogy valamiből valakivé váljon. Az ösztöneink és „véteink” által meghatározott „halál” állapotából Isten kegyelmes akarata folytán az által a Krisztus által támadhatunk életre, aki bűneink ítéletét vállalva átélte a mi örök halálunkat is, de áttörte az Isten és köztünk lévő falat, s így vele megelevenedhetünk örök életre. Ki ne akarná ezt?!

November 25. szerda **Jelenések 21,1-7**

„... a halál nem lesz többé; sem gyász... mert az első elmúltak.”(4)

A „halál”, a „gyász”, a „könny”, az „elmúlás”, mind földi fogalmak, időhöz, porhoz kötöttek. A teljes valóság azonban nem ez! Nem a halál az örökkévaló és a mindenható. Nem ő a kezdet és a vég. Hogyan lehetne a halál egyben az élet forrása is?! Ő is mulandó, mint az anyagi világ. Ideje szintén korlátozott. Az tarja kezében, akinek nincs kezdete és vége, aki mindeneket teremtett és fenntart, amíg akarja, akinek a halál uralma után is van programja a világ számára.

November 26. csütörtök **1Kor 15,3-8; 29,35-57**

„... szükség, hogy ez a romlandó test, romolhatatlanságot öltson magára...”(53)

Az értelmes ember ruhát vált, és nem húz tisztát a szennyezetre. Az átöltözéshez előbb vetkőzni kell. „Szükséges” kényelmetlenség, fáradtság vagy éppen szomorúság megválni egy megkedvelt öltözettől. Isten nem elvenni akar, kifosztani, lemezteleníteni „és ezáltal végleg” megalázni, legyőzni, csupán átöltöztetni. Az új jobban szolgálja az életet!

November 27. péntek **2Kir 4,27-37**

„... ráborult és megmelegedett a gyermek teste.”(34)

Elizeus történeteinek ez a különös, egyedi epizódja indította a modern kori mentőorvoslást arra, hogy az újraélesztésnek egy szokatlan, addig elképzelhetetlen formájával megpróbálkozzanak. Adj másnak a magad melegéből, „erősítsd meg a halófélben lévőket”, tudva, hogy nincsen nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja a barátaiért.

November 28. szombat **Zsolt 49, 6-16**

„Csak Isten válthatja ki lelkemet a Seol kezéből, mikor az megragad engem.”(16)

A kegyelemről szóló kijelentés mélysége megértésének is van „fejlődéstörténete”. De az alapok mindig, minden kor embere számára megingathatatlanok. Ilyen alaptétel az is, hogy az ember, bár korlátlan hatalmat kapott a földi életre, a testi elmúlás fájdalmainak feloldását nem tudja saját kezébe venni. A „Seol” a halál birodalma, emberi erővel legyőzhetetlen. De ami az embernek csupán elképzelhető, ám lehetetlen, az lehetséges Istennek. Ez csendül fel már a régi kor hívő emberének vallomásában. Bizony nem a halál az Isten. A legfőbb Úr bárki kezéből kimenthet, és kicsoda ragadhatja ki az Ő kezéből?

November 29. vasárnap Advent 1. vasárnapja

Lk 23, 39-47

„Ma velem leszel a paradicsomban.”(43)

A Jézus melletti keresztfán kivégzett egyik gonosztevő minden emberhez hasonlóan földi Éden után áhítozott egész életében. Ha másként nem ment, bűncselekményektől sem riadt vissza, hogy átlagon felüli élethez jusson. Szüntelenül valami nagyszerűbbre várt. Fájdalom, hogy szinte az utolsó vagy majdnem az utolsó utáni pillanatban értette meg, milyen úton juthat a paradicsomba. De milyen rendkívüli kegyelem, hogy a haláltusában is nyitva találta a krisztusi kegyelem ajtaját! Sosem késő, de el ne késs!

November 30. hétfő **Lk 24,1-35**

„Bement...,hogy velük maradjon”(29)

Az emmausi tanítványok lelke és otthona üres volt, mert elveszítették, aki egész addigi életüket betöltötte. Most hirtelen ráébredéssel megértették, hogy az Úr soha nem hagyta el őket, csupán hamis várakozásukban csalódtak. A Feltámadott nemcsak útközben tetten világozó tudatlanságuk éjszakáját. Képes volt belépni mindennapjaik otthoni közösségébe, hogy majd láthatatlanul is örökre velük maradjon. Aki behívja, az ma is átélheti a vele való közösség örömét.

- ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

Ünnepélyes tanévnyitót tartottunk a főiskolán 2009. október 1-jén 10 órai kezdettel „Wesley János Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola és Gimnázium” elnevezésű intézetünknek az ún. Oltalom tagozatába, azaz esti általános és középiskolába beiratkozott hajléktalan, munkanélküli hallgatók számára. Az általános iskola diákjai és óvodásai kedves műsort adtak a jelenlevők örömeire.

Tájékoztatót Gazdig Róbert, a és Gimnázium igazgatója tartott. A gyakorlati tudnivalók mellett megemlítette, hogy volt, aki a tanulás mellett munkát szerzett és lakást tudott bérelni.

Dr. Iványi Gábor, a főiskola rektora nyitotta meg a tanévet. Beszédében kiemelte, hogy *van*, amit magunktól tudunk, de sok mindent meg kell tanulnunk. A megismerés maga az élet. Nem szégyen, ha szülők is tanulásra adják a fejüket, sőt, nagy bátorítás lehet a gyerekek számára.

A Wesley János Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola Oltalom tagozatán már 3 éve folyik általános iskolai képzés, a tanulók itt is hajléktalanok, munkanélküliek. Általános iskolába bárki jelentkezhet, aki szeretné elvégezni a 8 általánost. Jelenleg 12 fő iratkozott be erre a képzésre, ebből 3 fő analfabéta, 1 fő 5. osztályos, 3 fő 6. osztályos, 3 fő 7. osztályos és 2 fő 8. osztályos tanuló.

Ebben az évben engedélyt kaptunk iskolabővítésre a Fővárosi Önkormányzattól, ezért idén, október közepén elindulhatott az esti gimnáziumi képzés. Ide 19 fő iratkozott be, ők valamennyien rendelkeztek 8. általános iskolai osztályt végzett bizonyítvánnyal, ami természetesen a beiratkozás feltétele volt. A képzés 4 éves, a hallgatók, ha sikeres érettségi vizsgát tesznek, gimnáziumi érettségi bizonyítványt kapnak. A beiratkozottak többsége az Oltalom Karitatív Egyesületnél esetleg annak női átmeneti hajléktalan szállóján dolgozik, illetve VIII. kerületi lakos, vagy nálunk végezte el a nyolc osztályt. A képzések ingyenesek. Az intézmény tagozata: felnőttoktatás. A képzéseknek a Budapest, VIII. kerület, Dankó utca 11. szám alatti Könyvesház tanácskozója ad otthont. Dél előtt az általános iskolai, délután a gimnáziumi oktatás folyik a hét bizonyos napjain.

*

Egyházunk okt. 7-9. között tartotta éves közgyűlését Békásmegyeren. A közgyűlés tagjai megállapították, hogy munkánk, kihívásaink jelentős része a cigánysággal kapcsolatos, ezért a kérdés társadalmi súlyára való tekintettel úgy határoztak, hogy a közgyűlésnek legyen szavazatai joggal bíró cigány származású tagja. Erre a pozícióra egyhangúlag a Wesley János Lelkészképző Főiskola teológia szakán végzett Lakatos Anikát jelölték, aki a békásmegyeri gyülekezet tagja, s aki a jelölést örömmel elfogadta.

*

Október második hétvégéjén az Oltalom Karitatív Egyesület munkatársai hozzátartozóikkal kellemes hétvégét töltöttek Hejcéen. A program része volt a nyílt vezetőségi ülés, melynek beszámolóján bárki részt vehetett, látogatás Sárospatakon, valamint a vasárnap reggeli istentisztelet.

*

Október 19-én megragadó élményben lehetett részük azoknak, akik részt vettek Békásmegyeren a szokásos havonkénti koncerten, melyen egyébként Grieg-darabokat hallhattak szólóének előadásban zongorakísérettel). Utána ugyanis betekintést nyerhettünk a misszió mai munkájának egy részletébe. Cornelius van den Berg holland lelkész Románia felé haladva

kérésünkre megszakította útját Budapesten, és vetített képes előadást tartott az egyik kínai törzs tagjai, a lizuk között hosszú évek óta folytatott tevékenységéről. Kínának azon a területén működik, ahol valamikor Isobel Kuhn szolgált. (Az „Akik engem keresnek” c. könyvet, Isobel Kuhn életrajzát sokan ismerik.) A képeken szörnyű földrengés nyomait láthattuk, majd a kimustrált kórház helyén felépült nagyszerű otthont árva gyermekek számára, az elhagyott, utcára került gyermekek életének néhány mozzanatát, és végül két kicsi, vízfejű született gyermek megmentését, akiket a van den Berg házaspár magához vett tíz saját gyermekük mellé. A filmeket ezt a felkérést olvastuk: *Imádkozzatok értünk*. A házaspárral hat gyermek és egy unoka utazott. Most szabadságon vannak, januárban térnek vissza Kínába.

*

Gyűjtést tervezünk intézményeink legszegényebb 3-14 éves korú gyermekeinek karácsonyi megajándékozására. Kérjük, aki teheti, küldjön olyan tárgyakat, melyek egy cipős doboz méretű dobozba beférnek. A csomagolásról gondoskodunk. Néhány ötlet: fényképtartó, könyv, írószer, kisebb méretű játékok, plüssállatok, stb. Az adományokat köszönettel várjuk egyházunk központi irodájába: Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. E-mail: kommunikacio@wjlf.hu. Tel.: (06-1) 577-05-15. Az adományok lelkészi hivatalainkba is eljuttathatók. Pénzbeli adományokat szintén köszönettel vesszünk, kérjük, a csekk közlemény rovatába írják oda: „szegények karácsonya”.

TARTALOM

Özvegyek és árvák Atyja	2
Krisztus elhívott követéneke/A. von Bergen	3
Az idős kor nyolc boldogsága	6
Békesség a legnagyobb gyászban	6
Perspektíva/Füle Lajos	7
Papa mindent kifizet	7
Még egy perc	8
Hírek, imatárgyak	11

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.